

II. felvonás

Felemelkedés

4. fejezet

Csapda

Még sosem vívtak csatát a T'ratos felett, de amikor a Tizenhatodik Flotta hajói előtörtek a hiperúrból, ennek is eljött az ideje. Az ellenséges flotta már készen várta őket. Fenn a Traxan hídjáról figyelte az ellenséges plazmaágyúk zárótüzét, miközben egy tengernyi torpedó indult meg feléjük a nagy hajókból és a védelmi állomásokból.

– Tűz minden állásból! – utasította a próféta.

A szavára több tucat Tria főlövegei szólaltak meg, miközben kísérőhajók százai kezdték el ontani a halál kék tüzét. A rombolók roppant sugárnyalábjai erős pajzsokba ütköztek, amiket csak elvétett esetekben tudtak áttörni. Az ellenség nem vesztett túl sok hajót, azonban a seka zárótűz sem szedett túl sok áldozatot.

– Fölényben vagyunk, próféta – mondta a mellette álló Rau. – De időbe fog telni, mire megtörjük az ellenség ellenállását.

– Nincs időnk – rázta a fejét Jaris. – Bármelyik pillanatban kezdetét veheti a felkelés. A segítségünk nélkül az utolsó szálig le fogják mészárolni őket. – Gondolt rá, hogy nyugalomra intse Annt az Erőn át, de a sekák a félelem által vezérelve még mindig végezhetek a foglyaikkal.

– Hát jó – határozta el magát Rau. – Minden hajó koncentrálja a tüzet a 47-es szektorra! Áttörünk!

A személyzet Fennre fordította a tekintetét, aki egy bólintással jelezte, hogy csinálják, amit az admirális mondott.

Rau elképzelésének megfelelően, a második sorozat a blokádnak leggyengébb pontjára összpontosította a tűzerejét. A védelmi állomás azonnal felrobbant a sugárnyaláboktól, miközben két Ja'kha rendszerőr szállt mellette lángsírba.

A védők azonnal odarendeltek egy hajócsoporthoz, hogy betömjék a védelmükön ütött lyukat. Fenn meglepte, hogy ilyen hamar léptek, de Rau pontosan tudta, hogy ez lesz.

– A Hester ugorhat – utasította, az emberei most habozás nélkül követték a parancsát.

Az egyik Tria romboló azonnal megcélozta magának a rést, aztán belépett a hiperúrba. Amikor odaértek, a sekák már semmit sem tehettek ellene, de a többi hajó ellen még igen. Megszilárdították a blokádot, aztán felkészültek rá, hogy az utolsó katonáig tartsák a pozíciójukat.

A Traxan hídján nagy volt az öröm egy pillanatra, de Rau érces hangja azonnal síri csöndet teremtett köztük.

– Mi az? Talán győztünk volna?? – förmedt rájuk az admirális. – Nem, bajtársak, ez a harc csak most kezdődik!

A Veremben sokan érezték az Erő háborgását, de nem tudhatták biztosan, hogy elkezdődött a csata. A sekák riadóztatása megerősíteni látszott a sejtésüket, mégis sokkolta őket, amikor a Hester a légkörbe ugrott, alig néhány kilométerre a börtöntől.

A komplexum körül járőröző vadászgépek azonnal megindultak az óriás felé, aminek az oldaláról tucatjával váltak le a vadászgépek és a csapatszállító járművek. Úgy tűnt, hogy sem a fegyőrök, sem a katonák nem lesznek képesek feltartóztatni őket, de a rabok nem tudták, hogy a közelben tartózkodott egy seka cirkáló. A hajó álcázópajzsa azonnal levált róla, amikor tüzet nyitott a csapatszállítókra, a lövegei egy másodperc alatt tűzbe borították a felmentősereg katonáit.

De a Hestert nem lehetett ilyen könnyen elpusztítani. A romboló pajzsa könnyedén kiállta a cirkáló lövéseit, miközben a főlövege egy rettenetes erejű lövést indított meg a felé. A sugárnyaláb úgy ment át a célpont pajzsán, mint a kés a vajon. Végigtépte a hajó páncélzatát, amiről egymás után zuhantak alá a leszakított darabok.

Rövidesen pislákolni kezdtek a cirkáló fényei, miközben a hajó megkezdte a lassú, de biztos zuhanását a felszín felé.

Ann megkönnyebbült, amikor felismerte, hogy tőlük ellenkező irányba haladt a lángoló óriás. Kár lett volna, ha épp a megmentőik ítélik őket halálra.

– Eljött az idő – fordult Rya felé, aki többedmagával figyelte az odafent dúló harcot.

– A csapatszállítók nélkül idő lesz mire szárazföldi segítséget kapunk – tette hozzá Taz. – Ha nem akarjuk, hogy addig végezzenek velünk fegyőrök, akkor be kell vennünk a megfigyelő központ.

– Egyébként is az lett volna első – felelte Ann, aztán elindult a legbarátságatlanabb épület felé, amit ebben a kvadránsban látott. Ahogy elindult, Rya intett a többieknek, Taz és egy tucat rab egyként követték őket.

Amíg a legtöbb seka az ellenséggel volt elfoglalva, a megfigyelő központ személyzete még akkor is a fegyencekkel foglalkozott, amikor egy Tria osztályú romboló durrogtatta a lövegeit a fejük fölött. Azonnal felfigyeltek rá, hogy készültek valamire, a körülményeket tekintve pedig a legrosszabbat kellett feltételezniük.

A személyzet minden hadra fogható tagja fegyvert ragadott, egy tucat seka harcos rohant ki a kapun, miközben további katonák jelentettek meg a tetőn, fegyvert fogva a rabokra, mialatt a bent maradók aktiválták az automata lövegeket.

– Álljanak meg, különben kénytelenek leszünk tüzet nyitni önökre! – ordították a fegyőrök. Meglepte őket, hogy a rabok megálltak és felemelték a kezüket.

Nem tudták, hogy minden a tervük szerint ment.

Én elintézem őket, a tiéd a tető – mondta az Erőn át Ann a testévéreinek.

Megbeszéltük – felelte Venn, aztán Tazhoz címezte a gondolatait. *Csak akkor avatkozzatok be, ha feltétlenül szükséges! Máskülönben csak próbálgatok meg életben maradni.*

Úgy lesz – bólintott rá Jiu.

– Uraim, tudják, hogy a mi probléma? – törte meg a csendet Ann, leeresztve a kezét. Lassú lépésekkel kezdett el közeledni közójük.

– Megállj! – rivalltak rá a sekák.

– Bepöccentem – folytatta Ann, miközben tűzbe borult a zöld szeme.

A sekák tüzet nyitottak a twi'lekre, aki rohanni kezdett közéjük. Gyors ugrásokkal kikerült a lövések útjából, aztán, amikor úgy látta, hogy elég közel ért, szabadjára engedte a haragját. Egyik villán tört elő a kezéből a másik után, a kapu előtt álló sekák legtöbbször még azelőtt áldozatul esett a kisüléseknek, hogy reagálni tudott volna.

A tetőn lévők és az automata lövegek azonnal tüzet nyitottak a szürkére, aki ösztönösen félreugrott a plazmalyalábok elől, aztán további villámokat eresztett útjára. Ennek hála senki sem figyelt Ryára, aki elrohant a testvére mellett, aztán egy vakmerő ugrással rávetette magát a tetőre.

A fegyőrök megdöbbsentette, amikor közéjük ugrott a twi'lek. Rá fordították a fegyvereiket, de Rya még azelőtt ellökte őket az Erővel, hogy bármelyikük is meghúzhatta volna a ravaszt. Az automata ágyúk hátra fordultak, Venn kitépte az egyiket a helyéről, aztán félreugrott a másik lövései elől. Az ágyú szorult helyzetbe hozta őt, de csak egy pillanatra, ugyanis a következőben elérte Ann támadása. A villámok megsütötték az áramköreit, teljesen működésképtelenné téve a szerkezetet.

Rya kifújta magát, beletelt néhány pillanatba, mire észrevette, hogy végeztek a lent lévőekkel. Ekkor a tető peremére, aztán jelt adott a hűgának.

Ann egy bólintással jelezte, hogy megértette, aztán a kapu elé ment a füstölgő holttestek között. Taz és az emberei eddig nem szenvedtek veszteséget, ezért bátorkodtak a szürke mögé menni, hogy részt vegyenek a végső támadásban.

Amíg Rya fentről keresett magának bejáratot, Ann megropogtatta az izületeit, aztán az Erővel nekifeszült a központ bejáratának. A fémszerkezet másodperceken belül megadta magát a twi'lek akaratának, fél tucat seka állt mögötte. Nem látszottak katonáknak, ráadásul azonnal megadták magukat, amikor a twi'lek belépett az épületbe.

– Kegyelem! – mondta Et'ra. A személy, aki korábban kivallatta őket.

Ann erős késztetést érzett arra, hogy elpusztítsa őt. Nem tudta hová tenni a gondolatot, azt hitte, hogy már maga mögött hagyta a gonosz énjét...

Mégis ártani akart neki.

Amikor Rya beért, meglepte, hogy a társainak ilyen könnyű dolga volt. A személyzet legtöbb tagját megkötözték Taz emberei, miközben Ann az Erővel kívánta kihallgatni a legmagasabb rangjelzést viselő sekát... Megdöbbsent, amikor felismerte Et'rát.

– Ki vele! – rivallt rá Ann.

– Nem mondok semmit! – vágta rá dacosan a fővezír.

– Óh, dehogynem – felelte a szürke, az arcát gonosz mosoly fogta el. – Erősítés jön. Meg akarnak ölni minket... A fénykardjaink. Itt vannak, a széfben. A jelszó Et'ra...

Lenyűgöz ez egomániája – felelte, aztán egy csettintett egyet. A seka ájultam esett össze.

– Mennyi időnk van? – kérdezte Rya.

– Nem sok – felelte Ann, miközben megkereste a széfet és kinyitotta az ajtaját. Öt fénykardot talált benne. Nem volt elég mindenkinek, de több volt a semminél. – Jobb, ha jelt ad a főszeregnek – fordult egy pillanatra a vezérhez.

Jiu lehunyta a szemét egy pillanatra, aztán bólintott egyet.

– Már úton vannak – nyugtázta, miközben Ann odadobott neki egy fénykardot.

Rövidesen Rya is kapott egy fegyvert, meglepte, hogy a saját markolatát tartotta a kezében.

– A tiéd is ott van? – kérdezte.

– Még szép – mosolyodott el Ann, az utolsó nélkülözhető kardot is odadobva valakinek. Ezután a kezébe vette a fegyverét, amit már olyan rég őrzött, hogy a lelke részének tekintette azt. Örömmel töltötte őt el a markolat fogása, a régi énjére emlékeztette őt. Annie-re, a fiatal lányra, akit még nem rontott meg a Sötét Oldal.

– Ez csak öt kard, mi lesz a többiekkel? – kérdezte Taz.

Ann felállt, aztán a túszaikhoz fordult.

– Van itt egy fegyverraktár, nem igaz?

Mire a seka erősítés megközelítette a központot, a legtöbb fegyenc már rendelkezett valamiféle fegyverrel – ha mással nem, akkor egy kiselejtezésre váró plazmapisztollyal. Tax és az emberei az épületben rögtönöztek védelmi állásokat, miközben a Venn testvérek a tetőről figyelték a képzett katonák és igazságosztók seregét.

– Miért érzem azt, hogy ez a legkisebb problémánk? – kérdezte Ann.

– Ez költői kérdés volt? – felelte Rya az égbe meredve.

A húga felnézett mire a haldokló Hester látványával kellett szembesülnie. A rombolót tengernyi vadászgép ostromolta, miközben ádáz lövések tépázták az oldalát. Venn ösztönösen a plazmanyalábok irányába nézett, egy általa még sosem látott titánnal kellett szembesülnie. A rendszerőr pusztító ostromtűzet zúdított a rombolóra, Ann tudta, hogy ez csak egyféleképpen érhet véget.

– B terv – fordult Rya felé.

– Túl sokan vannak – vágta rá Rya. – Még nekünk is.

– Látsz más megoldást? – kérdezte a nővére.

Venn megrázta a fejét.

Ann aktiválta a fénykardját. Már éppen jelt akart adni a többieknek, amikor egy erőteljes robbanás rázta meg az égboltot. A Hestert kettétépte a rendszerőr tüze, a hatalmas hajó darabokban zuhant alá a magasból. Az első és a hátsó rész ugyan elkerülték a komplexumot, a hajó nélkül teljesen megszűnt a fegyencek támogatása.

Bár egy pillanatra minden veszni látszott, mégis a felkelők pártjára állt a szerencse. Amíg a Hester első fele elhaladt Verem felett, leszakadt darabok egész tengere zuhant a talajra. A felkelőket szinte egyáltalán nem érintették, ám az igazságosztók csoportját hamar összezúzta maga alatt egy eldeformálódott páncéllemez. Sok rendfenntartó szenvedett hasonló sorsot más fémdarabok által, a káoszban úgy tűnt, hogy már nem kell sok ahhoz, hogy visszavonuljanak.

Most már Rya is magabiztosan vághatott neki az előtte állóknak.

– Előre! – ordította, aztán Ann-nel együtt leugrott a földre és megindult az ellenség felé.

Amint a testvérek földet értek, Taz és a harcosai kiözönlöttek a központból. A sekák riadtan lóttak közéjük, nem gyúlt fel túl sok fénykard velük szemben, de a bátor fegyencek lövései kiegyensúlyozták a mérleget – legalábbis addig, amíg a két Venn igazán bevetette magát a küzdelembe.

Rya és Ann félelemes összhanggal harcoltak, lehet, hogy Jiu is visszatudott verni néhány lövést a kardjával, de a teljesítménye nyomába sem ért annak, amit őt tudtak. A kardjaik egymás után szedték az áldozataikat, legyen az egy jól irányzott vágás vagy egy visszavert lövés, mind félelmetes harctudásról árulkodtak.

A fegyőrök hamar felismerték, hogy rájuk kell koncentrálniuk, de a testvérek még a fokozódó nyomás ellenére sem vettek vissza a tempóból.

Ann elbízta magát, de hamar szembesülnie kellett az ellenség erejével. Fél tucat fegyőr tüzelt rá szemből, miközben egy hetedik seka energiapengével a kezében rohant felé. A twi'lek kilépett a legtöbb lövés útjából, gyors kardmozdulatokkal hárítva a felé tartó plazmalövedékeket.

Amikor a seka elérte Vennt, azonnal lesújtott rá a kardjával. Tudva, hogy az ellenfele nem volt Erő-érzékeny, Ann egy gyors mozdulattal kifordult a penge útjából, aztán a fegyőr mellkasába döfte a fénykardját. Mivel tisztában volt vele, hogy nem állt meg körülötte az idő, fedezéknek kezdte használni a testet a lövések elől, aztán a halott válla felé tette a kezét, egyetlen erőteljes lökéssel elsöpörve a támadókat.

Bukj le! – mondta Rya az Erőn át. Ann érezte, hogy veszélyben van, előre lökte a testet, miközben hátrahajolt, térdmagasságba eresztve a fejét és a hátát. A testvére fénykardja egy szempillantás alatt elrepült fölötte, keresztülvágva magát azon a két fegyőrön, akik oldalba akarták támadni őt.

Nem volt idő köszönetmondásra. Ann folytatta a harcot, miközben Rya fegyvere egy félkört leírva repült vissza a kezébe. A twi'lek eddig gyors mozdulatokkal kerülte el az ellenség tüzét, de most már teljes erőbedobással tudott harcolni. Egy gyors vágással levágta az őt megközelítő fegyőröket, aztán egymás után verte vissza a szemből rálőtt lövéseket. De oldalba támadták.

Rya elugrott a sárga lövedékek útjából, de még így is egyszerre két irányból kellett védekeznie, amit még ő sem tudott megtenni. Döntött, jobbról védekezett, szemből védtelenül maradván a fegyőrökkel szemben. Ann azonnal közbelépett, jól látható villámok egész sorát zúdítva a sekákra, akik még azelőtt meghaltak, hogy egyetlen lövést is leadhattak volna a nővére.

Rya a testvére nézett, aztán elismerően bólintott egyet. Ann viszonzta a gesztust, miközben visszavert egy lövést a pengéjével. A seka ugyan belehalt a találatba, de Venn tudta, hogy a neheze még hátra van.

Sok fegyenc vesztette életét a heves harcokban, a kezdeti *sereg* alig harmada volt talpon mire elérték a falat. A magasból nagy erejű ágyúk nyitottak tüzet rájuk, miközben egy harci lépegető indult meg a fegyencek felé.

Rya ránézett a háromlábú monstrumra, aztán a hűgához fordult.

Az enyém! – mondta neki az Erőn keresztül.

Ann tudta, hogy ezzel rá maradt a fal. Meg tudta csinálni, de nem akarta, hogy közben megsérüljön Rya. Tazhoz fordult, aztán üzent neki.

Segíts neki a lépegetővel! – mondta mire Jiu bólintott egyet.

A seka harci gép rakétákkal és plazmavetőkkal borította tűzbe a harcmezőt. Tax haladt közepén, miközben a testvérek a jobb és a bal oldalán haladtak előre. A kezelője mindegyiküket megpróbálta tűz alatt tartani, de végül Ryát választotta.

A twi'lek szökellve került ki a plazmalövedékek útjából, aztán felugrott, amikor a közelébe került a rakéta. Az ugrás vakmerő volt, de kellő erő állt mögötte. Venn elérte a tetejét. Megcsúszott, de végül sikerült rajta maradnia, belemélyesztve a fénykardját. Ezután felugrott a lépegető legfelsőbb pontjára és a fegyverével nekikezdett a monstrum szétbontásának.

Ann tudta, hogy eljött az ő ideje. Futni kezdett, még hozzá olyan gyorsan, mint még soha az életben. A gép kezelője észlelte a fenyegetést, még a halál torkában is megpróbálta megállítani őt, de a járműve egyszerűen nem akart megmozdulni.

Taz mindent beleadott. Az Erővel le akarta dönteni a monstrumot a lábáról, de alig sikerült egy helyben tartania. Úgy érezte, hogy kudarcot vallott, valójában pont erre volt szüksége a Venn testvéreknek.

Rya tovább olvasztotta a fémet, miközben Ann elérte a fal alját. Ekkorra már az összes működésképes löveg őt lőtte, a twi'lek biztos volt benne, hogy el tudja kerülni a becsapódásokat, mégsem sikerült neki. A testvére végignézte, ahogyan Venn eltűnt egy tűzgolyóban, ami látszólag csak füstöt és szenes földet hagyott maga után.

Rya döbbenet nézett a füstfelhő után. Tudta, hogy megtörténhet, mégis majdnem örületbe kergette őt a gondolat. Ez lehet a nap, amikor elveszti őt?

Fenn percről percre türelmetlenebbül figyelte a csatát. Egymás után pusztultak el az ellene szegülő hajók, de most már semmit sem jelentett számára az a sok-sok egyén, aki elporladt a heves robbanásokban. Csak a felesége és a lánya lebegett a szeme előtt, csak az érdekelte, hogy Sigil megfizessen azért, amit tett.

Ehhez pedig élve kellett neki Ann.

– Még mindig nincs jel a Hester legénységétől? – törte meg a harc feszültséggel teli csendjét.

– Ha maradt volna harcképes egység, már tudnánk róla – rázta a fejét Rau. – Ha a fegyencek okosak, akkor megpróbálnak kitörni, amíg nem késő. Ha ez az Ann fele olyan erős, mint mestere, akkor nem lesz baja.

– Ezt nem tudhatjuk – felelte Fenn. – Be tudunk küldeni még egy hajót?

– Be, de nem mennénk vele sokra – felelte az admirális. – Az lenne a legbölcsebb, ha kivárjuk, amíg megtörik a blokádnak. Már nincs sok hátra, és egyébként sem javasolnám, hogy két kézzel szórjuk az életüket ilyen messze az otthonunktól.

Fenn lesütötte a szemét. Nem érdekelték az életek, de most már felismerte, hogy ennek nem kéne így lennie. Jediként nem távolodhatott el ennyire önmagától.

– Akkor várunk – jelentette ki Jaris. Legszívesebben minden hajót megpróbált volna átpréselni azon a blokádon, mégis ellenállt a készítésnek.

Nagy kő esett le Rya szívéből, amikor a füst mögül épen és sértetlenül tűnt elő Ann.

– Most már tényleg felidegesítettek – mondta a twi'lek, akinek valósággal szikrát hányt a szeme. A falra összpontosította a haragját, úgy használva azt, mint egy fegyvert. A fénykardjától megválva mindkét kezét felhasználta egy masszív lökéshullám elindításához, ami olyan erővel indult meg a fal felé, hogy még a föld is megremegett előtte.

Az évezredek óta fáradó, hosszú napokon és éjszakákon át gyengített falszakasz úgy omlott össze, mint egy kártyavár. A védelmi ágyúk a leomló fémdarabokkal együtt hullottak alá magasból, miközben Ann hátrafordult a társaihoz.

– Szabadság! – ordította, aztán egy határozott kézmozdulat kíséretében elindult a falon túlra.

Rya egy gyors mozdulattal kivégezte a lépegetőt, aztán a többiekkel együtt elindult a falon tatóngó rész felé. Azon túl egy erdő végeleáthatatlan növényzete várta őket, Venn hamar megtalálta a hűgát. Egyelőre több fegyenc is velük tartott, de hamar megváltozott a helyzet.

A sekák több vadászgépet is utánuk küldtek, a pilótáik a lehetetlen végignézése után már alig várták, hogy tüzelési engedélyt kapjanak. Az erdő fáit sárga plazmalyalábok szeltek keresztül, fekete gödröket vájva a növényzet helyébe, lánggra lobbantva a közelükben lévőket. Fegyencet nem láttak, de tudták, hogy így mindenképpen végezni fognak a legtöbbszörükkel.

Sigil érezte, hogy még időben érkezett. A Skyranger álcázásban lépett ki a hiperútból a T'ratos felett. A két armada javában folytatta egymással a harcát, kizárt, hogy bármelyik fél is észrevegye őt addig, amíg nem késő.

Noha egy időre elkerült tőle, a sith teljes mértékben megbízott a hajójában, viszont az időt nem tekintette a szövetségesének. A lehető leghamarabb el akarta érni a Vermet, ezért egyenesen keresztül akart menni a két flottán. Tehetséges pilótaként nem okozott gondot neki az, hogy kimanőverezze az útjába kerülő cirkálókat és vadászgépeket, de a mindenfelé repkedő lövések már próbára tették a képességeit.

Több plazmalyaláb is elsüvített a könnyű fregatt mellett, minden egyes lövés egyet jelentett azzal, hogy felfedezik – és egyben kudarcot vall. De volt, amelyik egyet jelentett magával a halállal. Sigil éppen csak el tudta kapni a vezérlőkart a Traxan főlövege előtt, ami egy újabb pusztító lövést adott le az ellenségre.

A sith korrigálta a pályáját, miközben a szeme sarkából látta, ahogyan a sugárnyaláb telibe talált egy csillagórt. A hatalmas hajót másodperceken belül darabokra szaggatta a belsejében elinduló láncreakció, a roncsok mögött további seka hajók tűntek fel az öreg szemében, de már nem voltak valami sokan.

Nincs sok időm – mondta magában Sigil. Ezután már nem cifrázott többet, egyenesen a légkör felé vette az irányt és erősen remélte, hogy nem fogják eltalálni ereszkedés közben.

A Skyranger épen és sértetlenül lépett be a légkörbe, de az álcázórendszer nem tudta elfedni az eseményt kísérő tűzcsovát. Ha Sigilnek szerencséje volt, akkor Fenn képtelen lesz megkülönböztetni őt a lelőtt hajók záporától, de már így is túl sokat bízott a szerencsére. Szüksége volt Ann-re, egy sereg triatával körbevéve pedig igen nehéz dolga lesz meggyőzni őt arról, hogy mellette a helye.

Érezte a *twi'lek* jelenlétét a vadászgépek által ostromolt erdőben, ahogyan Ryát is felismerte mellette. Szerencsére felkészült erre az eshetőségre.

Amikor elég közel ért, kikapcsolta az álcázást, aztán robotpilótára kapcsolta a hajóját. Lehet, hogy a két Venn biztonságos távolságban volt a vadászoktól, de nem akarta idecsalni őket a hajóval. Ezért gyorsan eléjük vágott a Skyrangerrel, aztán már akkor más merre utasította a hajóját, amikor még le sem ugrott a rámpáról.

A gyorsan változó viszonyok miatt Sigil csak egy meglehetősen akrobatikus mozdulatsorral tudott földet érni a menekülő testvérek előtt. De egyikük sem értékelte a közönség elé illő mutatványt, ehelyett megtorpantak, aztán rémulten néztek rá, felfedezve a sárga tekintetében rejlő gonoszságot.

– Hiányoztam, hölgyeim? – mondta a sith gonosz mosollyal az arcán.

Ann és Rya azonnal aktiválták a fénykardjaikat, válaszul a levegőbe mart Sigil lila pengéje. Noha senki sem akart harcot, mindkét fél készen állt a küzdelemre.